

VINTILA HORIA

ANTOLOGIA POETILOR
ROMANI IN EXIL

COLECTIA „MESTERUL MANOLE”

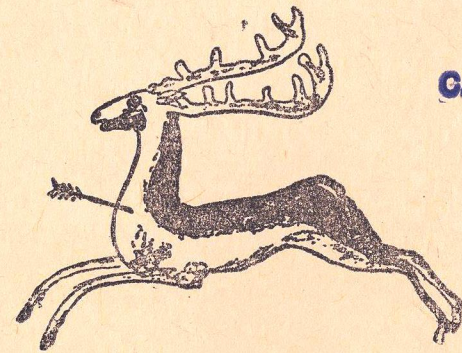
BUENOS AIRES

S'AU TIPARIT DIN ACEASTA CARTE
CINCIZECI DE EXEMPLARE NUMERO-
TATE DELA 1 LA 50 SI PURTAND SEM-
NATURA AUTORULUI, SI 450 CONSTI-
TUIND EDITIA OBISNUITA.

VINTILA HORIA

ANTOLOGIA POETILOR ROMANI IN EXIL

Fond
G. NAGACEVSKI

COLECTIA „MESTERUL MANOLE”

BUENOS AIRES MCML

C U V A N T I N A I N T E

*“Il passante sentiva come un supplizio
il suo distacco dalle antiche radici.”*

Eugenio Montale

Această carte, care vede lumina tiparului pe țărmurile ospitaliere ale continentului latin, este prima antologie de poezie românească în exil. N'au mai apărut altele până acum, pentru că abia după armistițiul din August 1944 se poate vorbi în istorie de o emigrație românească, de un exod în masă care a dat naștere peste hotarele Țării unui microcosm românesc reprezentând, cu destulă fidelitate, trăsăturile caracteristice ale macrocosmului originar. O lume românească a luat naștere în câțiva ani în afara spațiului românesc, împrăștiată prin toate centrele apusului, desbinată de aceleași pasiuni politice și concentrată în jurul acelorași mituri spirituale și a acelorași tradiții culturale ca și lumea românească rămasă acasă.

Acestei emigrații, cea mai numeroasă și mai încercată din bejaniile neamului, îi sunt destinate paginile volumului de față. Cei din exil vor afla în poemele acestea toate cuvintele pe care uneori ar vrea să le spună și pe care nu întotdeauna le găsesc la îndemână. Vor simți

trăind printre versuri și rime inima caldă a Tării de de-
parte, vor înțelege sensul durerii prin care au trecut și vor
mai trece încă - și vor putea afla, lângă aceste tăcute me-
lodii de cuvinte, alinarea pe care atât de des o imploră
singurătatea lor de surghiuniți. Dacă durerea noastră de
azi e o încercare necesară în mersul ascensiv al istoriei
românești și dacă din umilința care ne apasă umerii și
conștiințele va prinde chip, într'un viitor apropiat, acea
România pe care o profetizau în veacul trecut Alexan-
drescu, Eminescu și Hașdeu, atunci poesia noastră în exil
va fi fost imaginea cea mai pură și întregă a acestei du-
reri și a acestei încrederi.

Nu e întâia oară că Românii iau calea bejaniei. Au
mai luat-o și altădată, spre Ardeal, spre Polonia sau spre
Italia, fugind din calea Tătarilor, a Turcilor și a Rușilor.
Abia la 1848, după eșuarea revoluției, se poate însă vorbi
de un exil de proporții istorice, din suferința și din jocul
abil al căruia avea să se nască unirea Principatelor și con-
solidarea ideologică a României moderne. În contact cu
Occidentul, Românii dela '48 au avut prilejul să uite tris-
tele învățături ale Orientului. Lecția dela '48 ne-a convins
că era timpul să ne lepădăm atât de tradițiile culturale în
care ne înfundase practicarea bizantino-slavă a crești-
nismului, cât și de tradițiile politice moștenite dela beiza-
delele Fanarului. Decesul oportun al acestor tradiții a
făcut posibilă crearea României Mari și a culturii româ-
nești moderne.

Emigrația românească de azi are un caracter mult
mai complet și mai interesant decât cea dela 1848. Ea nu
reprezintă numai un contingent de intelectuali, ca acum
un veac, când cărturarii care făcuseră revoluția erau po-
liticos expulsați de către autoritățile turcești sau romantic
condamnați la expatriere. Ființa neamului a fost atunci
mult mai puțin amenințată decât în zilele noastre. Astăzi
se exilează cine poate, dela țaran până la surtucar. Si nu
cu bunăvoia puterii ocupante, grăbită să scape de câțiva
intelectuali rebeli, ci împotriva voinții ei. E un fel de fugă
din calea morții, un fel de disperată încercare de a face să

supraviețuiască undeva, în afara primejdiei, esența bio-
logică și spirituală a neamului. O acceptare a condiției de
exilat, preferabilă celei de Român în țara lui, care scoate
în evidență hotărârea dușmanului de a ne ocupa spre a ne
desființa cu încetul. Nici năvălirile Tătarilor nu ne-au dat
atâta de furcă, deoarece se mărgineau să pârjolească câ-
tova sate și orașe, pentru a se retrage apoi cu prada peste
Nistru. Deseori aceste năvăliri nu mai apucau să treacă
înapoi, căci erau surprinse de armatele domnitorilor sau
de cetele grănicerești ale Basarabenilor, soroceni sau co-
dreni, care, le țineau calea la vaduri și le exterminau
până la unul. Era vorba de conflicte locale fără răsunet
internațional și fără nicio semnificație politică, pe care
le rezolvam noi singuri, între o bejanie spre codri și o
sarjă purificatoare.

Astăzi problema e mult mai complicată. Tătarii și-au
schimbat numele, iar cetele răslețe care prădau fără pro-
gram au devenit "armate liberatoare" și au fost educate
să prade sistematic, după coduri economice și politice care
amenință nu numai pe Români, ci întreaga omenire.

Dincolo de frontierele acestei amenințări, în spațiul
imens al lumii libere, s'a format de-a-lungul ultimilor cinci
ani, o nouă lume românească, cu ziarele, cu revistele, cu
bisericele, cu instituțiile, cu idealurile și cu nevoile ei. O
lume din care poesia nu putea să lipsească pentru că ea
sintetizează posibilitatea de a se exprima a acestei socie-
tăți românești în exil.

Aproape toți din cei doisprezece poeți cuprinși în an-
tologia de față sunt nume familiare celor ce iubeau poesia
în vremurile de pace ale Tării. Ceilalți le vor deveni fa-
miliari după prima lectură a versurilor lor. Toți, împinși
către apus de vânturi diferite, mai devreme sau mai târ-
ziu înspăimântați de urgie, poartă într'un buzunar ascuns
acel ban de aur pe care stă gravat, pe o parte dorul în-
toarcerii, și pe cealaltă încrederea în întoarcere. Sunt două
imagini ale acelui sentiment, două chipuri ale unei su-
ferințe "dureros de dulce", din plasma fină a căreia e
tesută însăși condiția noastră de exilați.

Unii dintre noi, stăruiind mai îndelung în spațiul unei limbi străine, și-au lăsat lira să cânte în sunetele vieții noi care-i înconjura. Experiența lor, încununată de recunoașterea criticilor occidentali, pune într'un impresionant relief voința unei rase de a-și spune cuvântul, oricum și oriunde, pentru a convinge omenirea că neamul care suferă și luptă între Nistru și Tisa merită să trăiască.

Fie ca mesajul acestei antologii să ajungă în sufletele tuturor Românilor din pribegie și să aprindă în ele lumina încrederii în acea eternitate românească în care poezii au crezut întotdeauna.

Vintilă HORIA

V A L E R I U A N G H E L

A D I O L I B E R T A T I I

Scrâșnind, îți spun adio Libertate.
Azi nu mai ești pe câmp de bătălii,
Să te culeagă săbii încercate
De strălucirea sfintelor mâni.
Jertfită astăzi Păcii speriate,
Zaci târguită'n zapise spurcate,
La masa umbrelor împărății.

Ne smulseră tot, flinte, plumbi, oțele,
Chiar ghiarele ce ne crescură'n loc.
Nu-i slobod fier măcar între prăsele,
Nici la copiii noștri puști de soc,
Iar mâinile ni-s biete lanțuri grele.
Doar inimile poartă arme'n ele
Si sufletele pulberea de foc.

Călcată Tara ca un teasc cu struguri
Stă sub copita vremilor de-apoi.
Cu miile, când n'avem grâu, sub pluguri,
Ne'ngroapă și ne samănă pe noi.
Pe Regi ni-i asvârliră la gunoi,
Din pânțele ni-s pruncii puși la juguri.
Strămoșii șterși ca basme cu strigoi.

“Nu mai pândiți pe cer izbăvitorii,
“Le'ntârziară zborul an de an.
“Vă amăgesc ca norii sau cocorii...”
Așa ne scuipă'n față cel viclean.
“Si libertatea-i numai un alean.
“Ea v'a uitat. Așa's cotropitorii.
“Stă între ea și voi un ocean...”

.....
Ce blestem țipă gura-mi vinovată?
Tu, Frumusețe-a lumii nenfricată,
Tu glorie a vieții, tu ne ții!
Să-ți spun adio ție? Niciodată!
Chiar de-o fi scris să nu mai fim noi vii,
De dincolo de moarte scăpărată,
Tunând peste tirani, tot ai să vii!

“Luceafărul”, Nr. 2 (Paris, Mai 1949)

S T E F A N B A C I U

P I A T R A

Pe Olt în sus, în satul Sticlăria,
Si azi mai trece vântul lin prin val,
Dar nu mai e în ierburi melodia
Ce le-o dădeai plimbându-te pe mal.

Nisipul galben altfel strălucește
Sopârle verzi pe el când poposește,
Si'n soare de se arată câte-un pește,
Cuțite vii sub raze strălucesc.

Era o piatră albă și rotundă
Ce-și ridica un creștet bulbucată
Pe nesfășirea mărginită'n undă.
Ne-am fost aproape și-am visat.

O după-amiază plină de răcoare
Pe plute mari de bârne luneca,
Sedeam pe piatră, Oltul la picioare
Cu apa-i verde stins ne alinta.

Descătușați de griji, ca pe-o corabie,
Călătoream spre mâine stând pe loc,
Un vânt subțire ca o sabie
Trecea prin păr cu recele lui foc.

Inveșniciți acolo, spate'n spate,
Noi am crezut că orele nu fug.
Târziu ți-am spus: "Tu n'ai dreptate,
Frumosul trece lacom, din belșug!"

Sirenă ești aievea, sau se pare,
Când mă înalt din funduri, ca Neptun?
Si-arată luna semnul de'ntrebare
Pe cerul palid ca un om nebun.

Iar când mă'ntorc în timp, cu-o altă
Imagine mai ștearsă, albăstruie,
Imi sună în urechi o daltă,
Ce schimbă piatra noastră în statuie.

Din volumul "Caet de vacanță",
(Râmnicul Vâlcea, 1945)

FLUIERUL IANFULUI

Din veștile-poveștile, care până la mine ajung,
Din suspinul flămânzilor, de sub pământ,
Din foșnetul grânelor sărace legănate în vânt,
Până aici se aude fluierul Ianfului.

De sub securea Moțului desculț și hoinar,
Ciubare cioplind pentru neamul întreg,
Din năvodul întins de olteanul pescar,
Un singur cântec, același, îl înțeleg
Până aici, de departe, e fluierul Ianfului.

Tăișul plugului, secerea ascuțită în zori,
Coasa purtată pe umeri, ca o pușcă de pace.
Vântul trecând prin livezile pline de flori,
Mă turbură, când zvonul lor venind încoace
Nu-i altul decât fluierul Ianfului.

Aud din Tară un cântec, poate neauzit,
Pentru pâinea celor mult încercați:
Pentru cei care în atâtea pâini au murit,
Frânți pe roată, spânzurați, impușcați,
Pentru toți aud cântând fluierul Ianfului.

M E M E N T O Q U I A . . .

Gândește-te că totul e părere,
Că zâmbetul e-o lacrimă amară,
Că bucuria zilei scade'n seară,
Si vorba se destramă în tăcere.

Adu-ți aminte: totul e povară,
Purtată ca o mantie de durere.
Sburând spre slăvi, a pasării cădere
Zădărnicia vremii o măsoară.

Gândește-te sărutul care arde
E buza - doar - ce mâine se usucă,
Si fruntea strălucind pe bulevarde

- Oglinda unei vieți din vis durută -
Când va veni obștescul dor de ducă,
Se va preface'n tufe de cucută.

B A C O V I A

“Privește cum ninge Decembrie.”

Privește grădina, Bacovia! Sunt ciori, e-un peisaj provincial,
Cum ninge pe case tristetea, cu tremurul ei ancestral.
Copaci fără frunze spre seară trosnesc în decor violet,
Si-urâtul cu-o mantă de ghiță ne'nvăluie umerii'ncet.

Un câine cum latră deodată, răsună orașul a mort,
Se-aude pianul, o fată încearcă un cântec de port.
Cad crengi pe zăpada curată, din cârciumi ies oameni sătui.
Un clopot departe se-aude, cum sună, și-acuma cum nu-i.

Privește grădina, Bacovia, și umbrele nopții cum cresc.
E iarnă, e viscol, sunt singur, și-Europa-i un târg românesc.

P A T R I A

Te privesc prin ochianul întors
Al inimii mele, ca de pe-un dâmb.
Oricât ai fi de departe, oricât ai fi,
Prin lumea de-o clipă, țara mea,
Eu te salut.

N'am uitat mirosul livezilor line,
Dar nici mirosul răvășit al marelui oraș,
Nici acela nu l'am uitat, și uneori în vis,
Strănută în mine o stradă sau alta,
Când se'ntretaie.

Si încă văd, ca acum, înaintea mea,
Luna numărând crengile ulmilor,
Pe lungi bulevarde provinciale,
De-alungul Dunării obosite,
Legând o funtă la șoldul țării mele.

Prin aceste lumi incremenite, uneori,
Seara ridică în mine, asemeni unui vânt,
Toate frunzele marelui târg,
Toate strigătele oltenilor desculți.
Dintr'un cartier în altul.

Te păstrez în suflet, țara mea tristă,
Pământ roditor, înzoltit de foame,
Si nu pot uita, nici în somn,
Că în zile amare tu ai hrănit
Dorul meu de libertate.

Mie numai seara îmi apari, curată,
Printre atâtea stele reci, o caldă stea,
Si'n noaptea neagră, ca marea ta întinsă,
Adorm cu tine sub pernă, zidind,
Inefabilu-ți chip, într'o lacrimă pură.

P O E T U L L A T R O P I C

Toate stelele noastre au murit,
Au murit și zăpezile celor dintâi ani,
Si ai celor din urmă.
Baba Dochia și Făt Frumos
Nu ne mai apar nici în vis.
Mi-e dor să aud un frate necunoscut, pe stradă,
Intrebând: cât e ceasul?
Sau spunând simplu; a început să plouă...
Dar nici ploile noastre românești nu mai sunt...
Fac o mare efortare să le aud picurând în amintire,
Când în locul lor vântul fierbinte
Aduce covoare uriașe de apă, rupându-le'n aer.

Acest cer albastru crestă de palmieri,
Această spumă de mare ca o coroană de rege,
Această noapte de Februarie fierbinte, ca o zi de August,
Toate îmi spun, ce puțin îmi mai aparțin mie însumi:

Acest frumos cer albastru,
Această foarte frumoasă spumă de valuri,
Această feerică noapte de Februarie fierbinte,
Cu tam-tamuri și tobe,
Cu sufletul anonim al Afritei,
Mă duc înapoi spre cerul meu mai mohorât,
Spre recile izvoare de munte,
Spre nopțile aspre ca o pătură țărănească.

Uneori, dimineața vine de undeva un miros de mere.
Dar trec oameni cu uriașe cununi de banane.
Cu munți de portocale, cât Bucegii în soare,
Cu câmpuri de ananas, cât o cireadă de porci mistreți.
Ca niște arici adunați de sub pământ.
Trec oameni cu mandarine,
Cu nuci de cocos, cu pepeni tringhiulari,
Și în mine se deșteaptă, mai mult un dor
Decât o foame,
De pere, de smeură, de mere, de fragi și de vișine.

Luna-i întoarsă pe cer,
De Crăciun se topește sub ghiată petrișul.
Până și ora îmi pare că merge'napoi.
Inima numai își bate tic-tacul'nainte,
Ca un motor într'o mare corabie-fantomă,
Care plutește pe apele tulburi
Spre viitorul ce-și arată țărnuțul din ceață.

În toate aceste lumi pieritoare,
Eu îmi cetesc din suflet cântarea,
Stîns, urmărindu-mi condeiul ca'ntr'o oglindă.

Agățat de tropic între Nord și'ntre Sud
Sudu-l trăiesc și Nordu-l aud.
Cânt aici cu papagalii,
Ritmul ciocârliei.

Și aștept să învie din nou în ochii mei
De drumeț obosit de vapoare,
Când plec la plimbare-

Carul Mare - chiar tras de boi

Agățat de tropic, ca de-un sideral trapez,
Aștept -
Visez
Și veghez.

STEIN AM RHEIN

Auch heute stroemen, getragen von gruenen Wassern,
Alte Legenden von Eroberungszuegen am Rhein.
Ein Seufzer - Farben auf den Haeusern.
In geheimnisvoller Welt uraltes Gestein.

Es ist ein vielfach Lied, das uns begleitet:
Von Weinbergen, ein Lied, auf sanften Huegeln,
Vom Wein, ein Lied, in alten Faessern,
Ein Lied von schattenkuehlen Klausen,
Ein einzig Lied, vereint im Triolett.

Der Abendschatten Schlaf den Menschen spendet
Und die Freske, erloest, zum Leben erwachen,
Wenn uebers Weltgeschehen, ungeheurer Baldachin.
Ein deutscher Himmel kalt Meteoren sendet.

Die Stadt ist ganz ein violetter Dunst.
Erloschnes Staendchen in fuerstlichen Floeten,
In Panzerhemden ein leichtes Klirren,
Gotische Letter auf dem Alphabet der Welt,
Kunstvoll gepraeget im geruhsamen Abend,
Im Jahrhundert der Einbrueche, seufzergleich,
Gehauen im Stein, gestellt zur Wache am Rhein.

“Die Nation”, Berna 1948.

DIE KIRCHE VON WASSEN

In Wolken hinein bohrt sich der Zug,
Und Felsen gebieten ihm nicht Halt.
Es klimmt der Schienenstrang empor
Und windet sein Geschmeide
Und schwarzer Tannen Arme, entsteigend
Den Tiefen, in Tiefen hinab.

Ins Licht hinein bohrt sich der Zug.
Pochend und brausend zu den Hoehen.
Und ploetzlich, und abermals
Und wieder, entsteigt den Nebeln, dem
Der schlanke Glockenturm, [Gestein
Emporgestreckter Finger Gottes,
Auftauchend aus schneeigen Gefilden
Irgendwo, den Wolken benachbart,
Wie ein Ruf.

“Die Tat”, Zuerich, 1948

A L. B U S U I O C E A N U

I N S U L A R

Insular în cercuri albastre
aureole de spațiu și timp
între'nalt roțile astre
Nordul îl caut de argint

Izolât în acvaticul sân
- de tășuri și scipete dig -
la liman de corăbii de fum
frunte'n tăcere ridic

Imobil în lumini de zenit
și declinuri de focuri, săgeți
peste mare de gânduri trimit
în zvâcnite aripi de ereți

Si-așteptând între clare oglinzi
pe întinderi înaltul catarg
mă'nfășor în căderi de bolizi
și'n sclipirea lor pură mă scald.

Madrid, Iunie 1947.

Z O D I A C

(fragmentar)

(CENTAUR)

Pe colonne înalte de gând
între șapte semne de aur
firmament pitagoric întind
săgetat de Centaur

Si-n algebricul calcul ceresc
pe rotit în cuadrant curcubeu
enigmaticul semn îl citesc
în numeric de astre apogeu

(RAC)

Mi-a urzit pe răboju-i un vrac
când pieziș citea'n stele pe dos
să'ntorc carul cu oiștea'n jos
și să'njug ca să-l tragă un Rac

De-atunci zodie a mea'ndărăptez
Când nădejdea mi-e să te urci
atunci cerul în sulii mi'mpungi
și în foarfeci norocu-mi crestezi

(CUMPANA)

Octombre vână în cer suie
și doi luceferi se'mpereche
Eu-mi caut semnul unde nu e
și vântu-mi latră în ureche

Am să-mi deschid pe ceruri urmă
și-am să mă fac tâlhar de stele
că numai de o stea atârnă
Cumpăna mare a vieții mele.

(GEMENI)

Tintar de aur joc pe cer
și bobii soartei mele mut
Acum îi văd acuma pier
și firele subțiri s'au rupt

Care-o fi'n ele semnul meu?
Mut bobii iar de la'nceput
Dar Gemeni doi bobi cad mereu
Si când să-i prind atunci nu sunt.

(LEU)

Cu brațul căpătâi mă'ntind
si'n noapte caut semnul tău
printre luceferi de argint
urmele labelor de Leu

Dar tu nu ești pe cerul meu
Zadarnic stelele colind
Doar ghiara ta cum calcă greu
în jungla inimii o simt.

Madrid, Octombrie 1947

TU CUERPO DE CELESTE ROCA

Tu cuerpo de celeste roca surgió agigantado en el
nocturno destello,
como la estatua desnuda de tu pureza,
besada por silenciosas sombras
e iluminada en el rápido fulgor de mi pensamiento.

Tu frente se ceñía en las frías caricias de la noche
- dedos de rayos y mágicos fuegos en torno a tus
modeladas sienes - ;

tus cabellos derramaban un río de tenebroso oro sobre
tus hombros niveos,
mientras luceros en la hierba mojada se perdían
brillando instantáneos y muriendo en la espera del
roce de tus pasos.

Latía en tu vena una misteriosa sangre,
que yo sentía como onda en mi propio latir,
en el sordo rumor de las entrañas de la tierra,
en el gemido del viento
y en el remoto bosque oscuro del recuerdo, del deseo,
del tiempo,
que llenaba el mundo con el inmenso eco de su clamor.

Tu serenidad era tranquila, como tu luz, como tu sombra;
tu pureza no temía el brillo diamantino del arco de
estrellas que se tendía sobre tu cabeza.
Eras una diosa en la noche;
eras la noche misma, y el día, y el cielo, y el mundo;
y tu pie desnudo tocaba la tierra casi intacto,
como si en aquel instante hubieses nacido,
no de la arcilla, sino del aire o del agua
o de una impalpable, ingrávida nube
inesperadamente hecha roca y carne.

Y yo en silencio te contemplaba.
Miraba aquel gesto tuyo de abrir la mano y tenderla
como una ofrenda al cielo;
miraba el alto arco de la noche, que, limpio, la bóveda
de tu aéreo templo parecía,
y en tu sombra,
escuchando el hondo pulso de mi sangre,
me arrodillaba en la tierra
y - mi cara hundida en el polvo -
adoraba aquel oscuro mundo de arcilla y estrellas,
que se iluminaba en tu frente
y vertía todos sus misterios en tu enorme cuerpo.

Din volumul "Poemas patéticos", (Madrid 1948)

Y A, N A D A ¡ N A D A !

Donde estarán aquellos otros jardines,
palmeras de silencio inclinando sombras puras
en un horizonte de lágrimas?

Donde la luz de aquellos otros cielos,
archipiélagos de humo, dormitando lentos
en solitarias bahías de ensueño?

Con blancas manos inefables,
quién, como un suspiro, lo ha borrado todo?

Ya, nada ¡ Nada !
Tú solo -y en la luz que se extingue,
aquellos increíbles pájaros
volando ya nocturnos como recuerdos

y con largos picos sorbiendo lentamente
los dorados charcos de anhelos
que aun demoran en el Poniente.

CREACION

La creaci3n habfa sembrado su verde germen.
Brotaba el alma vfrgen ignorando flor y fruta y semilla.
La tierra, sustancia pura, seno grande, palpitaba lenta
en la et6rea dulzura del respiro.

No habfa sombra, porque forma no habfa.
Se cuajaba el mundo en inocente emanaci3n de la idea.
Brillaban las esferas s3lo en sus aureos n6meros,
y en manojos instant6neos salvajes rayos traspasaban
el espacio duro.

Ni gozo habfa porque no habfa hombre.
S3lo la luz, la noche y el destino.
En la inmensa ausencia, un fermento, aun no vivo, de
espera y amor,
Y un hervor extra3o en oscuros fondos:
En burbujas diminutas subfa alegre el dolor.

Din ciclul "Innominada luz", ap6rut fr revista
"Escorial" din Madrid.

N. C A R A N I C A

CU LIRA MEA PUTEA-VOI?

Cu lira mea putea-voi din multul intunec
Izvoarele'ndur6rii c6nt6nd s6 le desferec?
Putea-voi pe cumplitul, pe Cerberul de straj6
S6-l farinec, s6-l induplec cu-a sunetelor vraj6
Si pl6ngerea'n lumin6 din nou s6 te ridice
Tu, Patrie c6 raiul pierdut, Euridice!
P6zi6i-mi voi t6cerea, s'aud mai bine, Muze,
Prelungul pl6ns de flaut cu svont de cornemuze
Si-orchestrele p6durii 6i'ntinderea coral6
Doar te-oi cuprinde'n c6ntec, minunea mea floral6,
Frumoasa mea pierdut6, pierdut6 Rom6nie...
Dar prea pl6p6nd mi-i glasul, mi-ar trebui, vai mie!,
Str6buna vr6jitoare de zei, funebra lir6,
De glasul cui 6i Hades 6i Parcele p6lir6
Si pl6nser6 stejarii 6i pietrele. Zadarnic
De sus latinul soare-mi trimite raza darnic.
Din r6setele-i pure zadarnic prind cadente
Drapelele luminii plutesc fr mine zdrente
Si-mi stinge t6ngul Marte, cu huet lung, metalic,
Zadarnic m6ng6i lira pe albul t6rm italic.

MIC PRELUDIU

(Pentru anul 1940)

Destinde, Doamne, acest arc
Dospește caldul ce-l aștept
Un vin mai bun, un svon mai larg
Imi fierbe turbure în piept.

De-atâta timp în chinul mult
Tu rodul liniștii mi-l coci
Si năpădind cu drag tumult
Aud cântând în mine voci.

Si orb de vântul pământesc
Cu care ne'ncetat mă'nfrunți
De-atâta timp pierdut privesc
Cum strălucesc în mine frunți.

Căci Tu cu vânturi și dureri
M'ai răscolit precum un plug
Si ce-a fost ram și mugur ieri
Pădure-i astăzi pentru rug.

Deschide-mi rănile dintăi
Trimite-ți fulgerul dorit
Pădurea mea de vâlvătăi
Să ardă, tânăr Răsărit.

(O, cancer tainic, foc și har
Ivit pe insul meu plăpând!
O, templul meu aprins, de jar,
Incet mistuitor crescând!)

- Destinde, Doamne, acest arc,
Să-ți dau mai mult decât mi-ai dat,
Să strig din rug ca Ioana d'Arc:
"Vocile nu m'au înșelat!"

C O N C E R T

Noaptea creștea. Viorile gemeau.
Viorile sculau dureri-imperii.
Ca lamele viorile tăiau
Canalele, arterele tăcerii.

Si ne-a'necat în sângele-i de aur
Muzica, muzica lavelor luptate
Si morți am fost în fod și voluptate
Si-am înviat senini pe blândul plaur.

In zona X, la focul fără moarte,
Sorbeam din vatra lumii revelații
Păgâni și tineri, smulși de-un vânt de soarte
Si'n piept cu dilatat-pulsânde spații.

Dar când au stat fanfarele certate
Pe-o clipă furăm murmur și răcoare
Lung revârșați pe aripi de cocoare
Pe calme mări, pe munți... O, libertate!

...Apoi da capo! Iar bătea cu biciul
Minunii ne'ndurat de dulce viersul.
-Lame prelungi viorile ca briciul
Tăiau rânduind universul.

FRAGMENT (din "Anul 1940")

Ce sunt aceste murmure care imploră plăpânde? Ce sunt
aceste voci mai tari
decât nemărginitul taifun al durerii?
Ce vreți cu mine frunți nenumărate? Frunți pure, dece-mi
străluciți din
pierdutele, multicolorele ceruri cu stele puzderii?
Blânde vedenii, semne pretainite, voi, pe cel din
surghiun l'ați ales?

Drept spuneti vocile mele?
Arcul din pieptul meu l-ați vrut să-și șuere, vijelie, săgeata
de jar
până la stele?
Tremură, inimă! Ochiu tainic, deschide-te! Fulgere,
sfârtecă negurile reci!
Iată minunea durerii, marea de lacrimi peste lume,
buretele crâncen
pentru Neamul meu crucificat: anul o mie nouă sute
patruzeci!

Alb și negru, aur și negru, flacări și negru...
Salve, joc al contrastelor, fulgere necesare'n crucișând
pe marele decor
funebru!
Slove necrutătoare, vă'nțeleg acum! și parcă'ncepi să-mi
placi, oh,
crâncenă caligrafie:
Orb, Omer vedea bine'n mugurirea minunilor, soarele
tânăr, fluviul lumii,
Scafandru de aur și energie,
Si Beethoven, surd, auzea din imperiul tăcerii tășnind,
nesfârșite urale,
Imnul de bucurie, imnul de trei ori frățesc, dăruit pentru
totdeauna
inimii universale!
Mâna lui Dumnezeu scrie: "Cain și Abel - și iată inima
mea înțelege:
Alb și negru, aur și negru, flacări și negru: limpede
buchisesc! și
tot nu pot, Stăpâne să-ți traduc această lege...
Dar ceea ce văd mărturisesc: nufărul înfloreste din
mlaștini, steaua din
intunerec, cântecul din tăcere,
Anul o mie nouă sute patruzeci lăcrămează cu sânge...
-Stăpâne, Stăpâne,
ce-ai să'nflorești din atâta moarte și sfâșiere?"

Tu, lângă cei mai frumoși dintre toți arhanghelii Tăi
fără aripi și spadă
N'ai tremurat când ai pus mișelia mișeliei: surzii s'audă,
orbii să vadă...
Si câteodată sângele pruncilor ți-a plăcut - o, Iubire! -
mielul să fie
și mai miel, călăul și mai călău,
Ne'nduplecată Iubire! Cu fruntea'n pulbere ți
preamăresc amarul și splendidul joc dintre Bine și Rău!
Sângele nostru clocote răsvrătit din matca trupurilor,
lacrimile noastre nu mai conținesc, pârae și lacuri,
Anul o mie nouă sute patruzeci arde, rug nemărginit,
luminând roș incendiu peste veacuri.
O, noaptea noastră, Himalaia noastră de durere, fi-vei
tu linia trasă să subliniezi cuvântul de nedescris?
Ce faci, Stăpâne cu-atâta sânge și lacrimi? Ce scrii cu noi
în marele Tău manuscris?
Alb și negru, aur și negru, flacări și negru... Te știu,
te știu pe de rost acum, tu, crâncen alfabet al
universului!
Ca să-ți întrebe semnele mai largi ca niciodată și-a'ntins
cântecul meu aripele versului.
Ci de pe țărnul italic, o, astăzi, când zările calu-le, tainele
furu-le, slovele-aratu-le,
Iată-mă lângă inima Ta, lângă geamătul tău,
Alexandrescu, 'ndureratule!

C A F U R U L

Ca furul sub mantauă mi-am ascuns
Lancea cu care m'ai rănit, Stăpâne,
Gol și flămând m'ai vrut, dar îmi rămâne
Lancea cu care m'ai străpuns.

Cu ea prin slava lumii trec sărac,
Bătut de vânt, scăldat în armonie,
Cu ea scurmând, Tu, aspră bucurie,
M'ai învățat să tac.

Tu mi-ai secat isvorul mângâierii
Si'ntreg m'ai îmbrăcat în suferinți
Ca să te'nvăț, o, Verb cu mâini fierbinți.
Dumnezeu al durerii.

Si-aprinse'n juru-mi viile rodesc,
Sângele lumii zumzăie de forță
Si pretutindeni, orbitoare tortă,
Surâde soarele ceresc.

Ci eu mă târâi singur, sângerând
Pe drumul meu de piatră și tăcere
Pierdut iubirii. Nimeni nu mă cere,
Toți mă hulesc pe rând.

Dar tot nu beau din vinul Tău destul
Deși te sorb prin fiecare rană
Cumplitule! De crâncena Ta mană
Tot nu's sătul.

Cu mâinile-amândouă-mi smulg din piept
Inima și-o ridic în sus spre Tine:
Frânge-o Stăpâne! Dă! Lovește drept!
Să te simt bine...

A R O N C O T R U S

STRAINA STRAINATATE

Străină străinătate:
rai cu porțile'ncuiate...
Vai de cine'n ele bate
cu răni grele, nelegate....

Dacă-adus de vânturi vii
de pe stepe cenușii,
din pierdute bătălii, -
ușile se'nchid ca vii...

Străine cu chip de sfânt,
tu mă'ntrebi de ce tot cânt,
cu privirile'n pământ
și cu zimbet trist și frânt...

Strănepot de Daco-geți,
cu-ochii de vedenii beți,
între-acești străini păreți,
îmi cânt țara dintre ceti...

Că dacă n'aș ști cânta,
fruntea mi s'ar innopta,
plinsetul m'ar sugrumia,
inima mi s'ar seca...

(Madrid 1930)

H A I D U C E A S C A

Fiara-și chiue isprava
la Putna și la Suceava;
tămâia stinge, și smirna,
viforul la Dragomirna...

Surd s'aud și dedeparte,
stins sunînd prin neguri moarte,
ca din zarea altor vieți,
clopotele'n Voroneți...

Numai ceață-i, numai nor
cerul Cernăuților;
numai poteri și pribegi
din Ceahlău până'n Bucegi...

Din Bucegi la Severin
doar tâlhari de neam străin;
țara'n lanțuri crunt se sbate
între porți însângerate...

Mor cu miile rumâni,
le mîncă inima câni;
n'are cine să le sape
gropi în care să-i îngroape...

Bozu-i țar, doamnă-i neghina,
dela Dorna la Tighina;
ca un iad spre noi se'nhoalbă
Marea, la Cetatea Albă...

Duși au fost, sub bici să cadă
spre Siberii de zăpadă,
ca muți, macri, mucenici,
toți flăcăii de pe-aici...

Plinge-s'ar și n'are cui
Sufletul Ardealului,
că n'are voinicii-i toți,
să se apere de hoți.

La graniți ce se destramă
îți lași sângele drept vamă;
smulg vrășmașii și desleagă
ce-ai în gând, ce-ai în desagă.

Ca din piatră, ca din fum,
unde calci îți iasă'n drum;
unde lucrî, unde mături,
te trezești cu ei alături...

Iau măsură pasului,
gîndului și glasului,
cuțitului din șerpar
și focului din amnar...

Vreau sufletul să ți-l prindă
din a ochilor oglindă,
și-apoi luat pe grea dobîndă
ca pe-o vită să te vîndă...

Să te vândă, să te ducă
ca pe-un rob, ca pe-o nălucă
sub bătaia vântului
spre fundul pământului...

Stau la pândă pe aproape,
vreau de vii să ne îngroape,
odată cu Dumnezeu,
unde-o fi lutul mai greu...

Garduri cad, se uscă vita
la Hotin și Sucevița,
cresc doar ghimpii spinului
de-uritul străinului...

Pe-unde trec cu oști și oști,
țara nici c'o mai cunoști;
pe-unde vin cu noui ciocoi,
rămînem ca vai de noi...

Mosnegi și copiii de-o șchioapă
n'o să-i ierte nici în groapă,
până'n veacul veacului,
pe călăii neamului...

Domnul ziua n'o amîie
să-i vedem numai călcîie,
tălălimbi și fără spor,
cu corbii pe urma lor.

Cînd spre-Ardeal în gînd mă'ntorn
parc'aud furtuni de corn
și de'atita furie oarbă
prinde sîngele să-mi fiarbă...

Trec dealul Feleacului
tot nepoți de-ai Iancului:
geme drumul sub picior,
cum gem ei în țara lor...

Tac tăcere ca de stîncă,
parcă inima și-o mîncă;
parcă-odată cu mălaiul
mîncă-și doina, mîncă-și graiul...

Gîndu-și caută-adăpost
în măririle ce-au fost
și de luptă'ncins rămîne,
pîndind zilele de mine...

Si cum trec cei Moți domol
numai ochii-i dau de gol,
ochii cu-ale lor cuțite
de răsmerițe mocnite...

Duși de semne, duși de șoapte,
drum își iau spre miazănoapte,
cu-uitături și fețe crunte,
parcă'l au pe Iancu'n frunte.

La răscurci pe unde-apucei,
fulgerînd tășnesc haiduci,
în navala cailor,
în drumul țîlharilor.

Pe dealuri ce'n ceți se'nglugă
potere se'ncurcă'n fugă;
peste riuri fără punți
trec pietroși voinici spre munți...

Trec să moară ca'mpărații
unde-s mai înalți Carpații;
drepti să cadă ca'n povești
cu ochii spre București...

Cât îi Maramureșul
toți le-așteaptă iureșul
și, veghind ne'nduplecată,
îi așteaptă țara toată...

Crunt să salte în picioare
din hotare în hotare,
să se scuture de jug
dela Tisa pân'la Bug...

Răsvăritid hotare ciunte
crește mândră, cât un munte,
din a stepelor hrisoavă
umbra lui Hatman Potcoavă...

Ah! cât ține'ntinderea
țara fi-va cum vom vrea;
stepa'n visu-mi se trezește
grăind iar moldovenește...

Cu iuți arme, făr'de număr,
drepte'n cremenea din umăr,
cu cuțite grele'n teacă,
țara'n haiducie pleacă...

Cu pornire dirză, dreaptă,
neamul rabdă și așteaptă
cea din urmă încleștare
unde-o fi lupta mai mare...

Nenorocul nu-l alungă
clopotele trase'n dungă...
Țara albă, țara mea
stringe pumnul pe prăsea...

Si cu armă grea, flămîndă,
ține-se de-oțel la pîndă,
pentru zorii ce-or să vie,
pentru tot ce-o fi să fie...

UMBRA LUI HORIA

În acești munți din care foamea mușcă,
surd s'aud și greu, din cînd în cînd,
ca din codrii răsculați ai unui crîncen gînd
de răsbunătoare răsmeriți flămînd,
s'aud detunături de pușcă,
prin vinăta veacului ceață...

Moți crunți
macri la față,
cu priviri ce te'ngheață,
pe cai mărunți,
peste putrede punți
sue și coboară prin munți...

Sub nepăsătoarea, seaca boltă:
coviltir pentru-un viteaz norod nomad,
crește ca de cremene brad lingă brad
și'n suflete revoltă după revoltă...

Ce trai, mai amar ca de ciine!
Nu-i mămăligă, nu-i piine...
Ce va fi mîine, poimîine!?
Gîndul, ca un om flămînd, înapoi rămîne...

Din mana pămîntului, blagoslovită,
nu-i și pentru noi o fărîmă de pită?!
Este scris undeva pentru Moți
să moară de foamete toți?

Ce obrăzare de neguri și sloi
împarte iar foametea pe-aici pela noi!
Umblă pe uliți ca lingoarea, ca ciuma;
trece din casă în casă acuma;
dă, încrunțată și surdă, tîrcoale,
meselor șchioape, blidelor goale...

Caută'n poduri, în șoproane și-ogrăzi,
cu ochii în patru, prăzi după prăzi;
se'mpiedecă'n uși, în pridvoare și'n porți
de oameni murind și de morți;
duce caii din ham și boii din jug,
pe drumuri pornește cosciug după cosciug...

Si'n zarea zărilor deodat'se ivește,
ca din fund de pământ se ivește,

și crește,
și crește,
și crește,

din hotare'n hotare,

tot mai neagră și mare,
mai copleșitoare,
mai cutropitoare,

-crunt neamului urnindu-i, din străfunduri, istoria,
cu călciul pe roată,
involburată,
neindurată,

cu coroană de fulgere, umbra lui Horia...

I O N

Purta opinci și-l chema Ion,
și cunoscut-a truda, birul ucigaș și hula,
când trecea pe drum vre-un grof ori un baron,
își lua dela o poștă de pe cap căciula...

Din străfund de vremi venea cu pas domol,
cu răbdare aspră cum e piatra;
la luptă și'n furtuni cu pieptul gol,
dirz apăra hotarele și vatra...

Ducea pe umeri țara și pe toți ai ei,
dar nu-i părea că face lucru mare;
cădea'n războiu pentru străini mișei
și nu se văeta că n'au ai lui acasă de mincare...

Nu știa pe-atunci el, prea smeritul Ion,
că spicul lui de grâu și firul lui de păpușoiu,
îi pot îngenunchea pe grof și pe baron,
că sunt mai tari ca orice oaste gata de războiu...

Si nu-și da sama de tot cerul ce e'n el,
și pe care-l duce peste veacuri înainte
în lupte necurmăte, printre fier și oțel,
peste străvechi și proaspete morminte...

În a vieții luptă fără de sfârșit,
învățat din veac în veac a pierde,
iată-l pe Ion peste Nistru pornit
cu pas ca de fulger, cu inima verde...

Pământul întreg să se mire începe
și se uită la Ion cum năvalnic înfruntă,
potopul cel roșu din fierberi de stepe,
în goana lui surdă, neghioabă și cruntă...

Culcat-a în drumu-i potrivnici destui,
svirlindu-i năprasnic peste hotare,
dar cheile țării pe mâinile-oricui,
deschis'au larg porțile spre soare-răsare...

Curteni cu vâz ciunt, cu mințile strimbe,
plecară vulpește frunțile reci în noroi,
și-ale stepelor hoarde în sălbatece trimbe,
năvăliră flămânde, și oarbe, spre noi...

Negri ciocoi, cu cei roșii, la pîndă,
pe tundra lui Ion ca lăcții se ceartă;
vrere-ar de-acuma pentru veacuri să-l vindă,
odată cu Tara cu granița spartă...

Unii de-aproape și-alții de departe,
la colțuri de uliți isprava și-o urlă;
Ion singur rămas-a, dirz, gata de moarte,
pe-ogoare s'aștepte a răsmeriței surlă...

El nu-și poate stringe moșia'n desagi,
și munții și codrii și Dunărea'n glugă,
și'n traistă cu casa și mormintele dragi,
ca orice-adus de vinturi să fugă...

și-ajuns-a Ion iarăși rob in propria-i țară,
pravili să-i scrie orice roșu haihui,
dar, trecut prin potopul ce s'apropie iară,
va ține-a Tării cheie doar strânsă'n pumnii lui...

(Madrid, 1948)

DOINA

Vintule grăbit
pe cel drum oprit
către răsărit,
inima mea du-i
și să-i spui, să-i spui,
să-i spui muntelui,
că încă nu sint
doborît de vînt,
culcat sub pămînt;
că m'am dus, m'am dus,
ca de viscol dus,
dus către apus,
gata să trec balta
dintr'o țară'ntr'alta,
dintr'o lume'ntr'alta,
tot pe drumuri noi
cu-ochi de flacări goi,
cu gîndu'napoi,
spre cel neam durut,
de străini vîndut...
la străini vîndut...
Tu să-i spui, să-i spui,
că pe lume nu-i,

munte nu-i să-l sui,
fără să n'aud,
cu suflet zălud, lung prin golul crud
care ne desparte:
corn sunînd, departe,
a pîrjol și-a moarte...

Străbun fără-ogoi,
mă cheamă'napoi
pleșuvul Negoi,
și-astept glas de corn,
glas de dacic corn,
pași spre el să'ntorn, -
vîntule grăbit,
pe cel drum oprit,
către răsărit,
ce sufletu-mi furi
cu dor de păduri,
de străvechi păduri...

"România", (Buenos Aires, Iunie 1950)

PORQUE, OH SEÑOR

Por qué la sima? Por qué la cumbre?
Por qué, oh, Señor?
tanto verdor
y tanta letal podredumbre?

La vida con rayos me bautiza...
Por qué, oh Señor!
tanto temblor?...
Por qué el fuego? Por qué la ceniza?

Ay! estos nervios - vibrante alambre...
Por qué, oh Señor!
tanto sudor?...
Y el hambre? El hambre? El hambre?...

Qué blanca soledumbre en las cumbres contigo!
Por qué, oh Señor!
el pensar pecador?
Por qué la culpa? Por qué el castigo?

Cóndor, mi vuelo al abismo se lanza...
Por qué, oh Señor!
Por qué el amor?
Por qué el odio? Por qué la venganza?

Contra la armonía que en nosotros sembraste,
Por qué, oh Señor!
el imán tentador:
la rebeldía y el contraste?...

En todo te veo inmenso, sin verte...
Por qué, oh Señor!
tanto dolor?
Por qué la vida? Por qué la muerte?...

Madrid 1947

TARDE MONTSERRATINA

Tarde suave y quieta de viento vinto
en los caminos y las cumbres tintas de rubio...
Desde su pétreo plinto
San Francisco de Asís, en arrobo,
con el universo en humilde connubio,
parece como si hablara a las rocas
con palabras sencillas y pocas,
como antaño al lóbrego lobo,
al lobo hermano de las selvas de Gubbio.

EN LA CUMBRE DE CAVALL BERNAT

Mi paso en tu cumbre laso llega,
y cual de plomo se para,
como si un arcángel esperara
después de tanto caminar y brega...

Con viento de cumbres tú me embriagas,
mas mi país, en nieblas sepultado,
resucita de repente en mí al soldado,
condecorado con polvo y llagas...

Y de tus cimas, mi pensamiento se va
por verdes veredas arcanas,
hacia las mil y mil aduanas
del Mar Negro de mi nocturnidad...

CAMINO DE MONTSERRAT

Desde ciegas lejanías vengo,
mordido por los lobos de los años
las borrascas, bajo sus calcaños,
en nieblas sepultan mi abolengo...

Con el camino hoy en ti me hundo,
como si llevara en los hombros
todas las llagas y los escombros
de los hombres todos y del mundo...

A tus últimas puertas de piedra yo llamo,
y, mudo juglar, rudo romero,
el sonido de tus llaves espero;
siervo soy; en ti yo busco amo...

SOLEDAD EREMITICA

Llamas, llamas en vano
con dedos de viento,
Recuerdo, hermano...
Lo siento! Lo siento!

En la puerta, muy fuerte
candado adrede,
sólo ella: la muerte,
abrirlo puede...

Aqui no hallarás
espacio para dos;
aqui no entra nadie más
que el Sol y Dios...

Din ciclul "Montserrat" publicat în re-
vista "Escorial" din Madrid, tomul
XIX, 1949.

Const. VIRGIL GHEORGHIU

RUGACIUNE PENTRU AVIATORII CAZUTI

Voi, prieteni, rugați-vă pentru sburătorii căzuți astă
noapte în luptă!

Dacă aripile lor s'au lovit, prin întunec, de moarte,
Rugați-vă să le cadă cenușa, undeva peste ape, departe,
Ca să nu-i doară cenușa trupurilor moarte!

Dacă aripile lor s'au frânt în gârlele negre ale norilor,
Sau pe umerii aspri de vânt,
Rugați-vă să le cadă cenușa peste tulpinele florilor,
(Să nu-i doară trupurile, când s'or lovi de pământ!...)

Dacă au căzut din cer peste o țară străină,
Rugați-vă, prieteni, ca până jos, din trupurile lor nimic
să nu rămână;

Rugați-vă, atunci, vântului, cu inimile de lacrimi grele,
Să le aducă cenușa trupurilor, lin, printre stele,
Până la noi;
S'o scuture peste lanurile noastre de trifoi,
Peste apele, peste câmpiile noastre de mătășă:
Să le fie cenușa și mormintele lor, între grădinile noastre,
acasă...

"Luceafărul", Nr. 1

PRESIMTIREA MORȚII

Versurile acestea triste - ca pe un fân cosit - dragă,
Ti le aștern, ție, la picioare.
Inima săngeră între ele, ca între brazdele de iarbă, o fragă,
Iar când îți scriu, plopul tremură de durere în tunica lui
de răcoare.

Pieptul mi-e dogorit de rugăciune, ca de pojar.
De câtăva vreme rătăcesc prin propriile-mi vise, fără
  hodină -
Ca printre ierburi uriașe, fugărit de poteră, un tâlhar.
Iată și-acum - ca un coif de jandarm - mă urmărește
  luna peste cofină!

Curând, eu poate îmi voiu părăsi trupul, ca pe un steag,
Lăsându-l însângerat, vrășmașilor mei, pe iarba asta de
  mătasă.
Tu; dragă, așteaptă-mă, însă: ca un hulub speriat de
  gloanțe,
Sufletul meu se va întoarce, atunci, singur, acasă...

DORUL DE TARA

Uneori, seara, mi se făcea dor de cai.
(O, privirile lor calde ca un pahar de ceai!)
Mi se făcea dor de trifoiul cu rouă și crud.
(Suerul coasei, ca sborul rândunicii, și-acum îl aud.)

Acolo, noaptea, luna bătea cu zapadă, în fereastră.
Nucul se troienița în nămeți, ca o sanie-albastră.
Iată: văd plopul înalt, cât un haiduc, la poartă.
(Lacrima mea picură și azi pe ceardac, odată cu frunza
  lui moartă.)

Tu n'ai priceput, însă, de ce se aburesc privirile uneori,
Când scriu pe cer - ca elevii de școală primară - șirurile
  de cocori.
Inimă întunecată ca aripa lăstunului muiată'n cafea:
Ce dracu? iar lunecă pe geană, fierbinte, o stea...

PRIMAVARA ÎN SURGHIIUN

Nu sunt un poet mare. Stiu:
Cocorii, cu aripa lor, ca o peniță de fer,
Toamna, când pleacă, scriu stihuri mult mai frumoase
Decât mâinile mele, pe fila cenușie de cer.

Plugurile, primăvara, târându-se în genunchi, sapă'n
  pământul tare,
Rugăciuni mult mai îndurerate, pe ogoare.
Laptele, adus în cănița de lut, la revărsatul zilei,
E și el, mai curat decât visul lăcrămat pe marginea
  acestei file.

Apoi, brazdele de iarbă, așezate pe luncă, de coasă,
Ca niște strofe - la marginea satului, deoparte...
(O, și azi văd macii, cosiți, pe iarba udă,
Picurând ca niște lacrimi, pe-o pagină verde de carte!)

Dar iată: luna se stingea, ca o lampă, la fereastră.
Versul migălit toată noaptea cu cerneală, îl tai;
Și cu ochiul aburit, privesc întristat în zare,
Berzele: aceste foi de calendar ale lunii Mai...

"Luceafărul" Nr. 2

M A M E I

Mamă, zadarnic numeri zilele și săptămânile,
Si tremurând îți pui la ochi, streășină, mâinile.
Se vor coace, se vor trece cireșile în grădină,
Fără ca feciorul de departe să vină.

Să nu te înșeli de ți-o cânta cocoșul în prag.
Nici anul acesta nu vine feciorul pribeag.
Un sbucium lăuntric îl răsuțește, îl poartă,
Pe'ntinsuri de apă stătută și moartă.

O! de n'ar fi dorul, de n'ar fi depărtările,
N'ar fi așa de apăsătoare tăcerile.
De n'ar fi o fată în satul moldav
Nu mi-aș simți sufletul așa de bolnav.

Nădejtile toate se destramă, se rup,
Ca o rugină roade vremea din trup.
In părul din tâmple și-a înfipt vrășmășia
Si mi-a ucis tinerețea, copilăria.

Fetei cu ochii albaștri, mamă să-i spui
Să-și lege destinul de altul, sunt tineri destui,
Cuminiți, care nu s'au înfrățit cu depărtările
Si nu vântură zănateci țările, zările.

Să nu mă aștepte, așteptările dor,
Ca frunzele toamnei iubirile mor.
Numai tu cu credință așteaptă-mă, mamă,
Cireșul din grădina copilăriei mă chiamă.

F A T A B L O N D A

Fată de departe, fată blondă,
Nu-mi jeli viața vagabondă.
Si nu-mi plânge aprigul destin,
Inneecat în sgură și venin.

In tăcerea grea ca de mormânt,
Dorm pe dealuri morile de vânt.
Si'n apusuri pline de mister
Naltă brațe negre către cer.

Iar în nopți cu stele și cu lună
Domnitorii străjile și-adună,
Că'n hotarul tristei Basarabii
Dau din corn alarma pârălabii.

Ca în aspre vremuri de băjenii,
Stefan este cap de căpetenii.
A plecat s'adune tineret,
La chemarea tristului poet.

Dacă viii nu mai știu să lupte,
Iși va strânge flamurile rupte.
Inarmați cu sulite și flinte
Vor ieși plăieșii din morminte.

Cât din corn suna-vor pârălabii
La hotarul tristei Basarabii,
Să nu-mi plângi viața vagabondă,
Fată de departe, fată blondă.

D E N I E

In noaptea parfumată de April,
Mi-i sufletul moale, curios, de copil.
Si cu pași mărunței, cu bunicul de mână,
Mă'ndrept către biserica noastră străbună.

Tămâia își înaltă fumul la cer,
In atmosfera grea de credință și de mister.
Si inimile se simt pătrunse de sfințenie
Când bat clopotele, clopotele de denie.

O, clopotele acestea sonore, clopotele,
Care fac să-și întetească în mine durerile ropotele,
Clopotele pe care, furat de al vieții tumult,
M'am desvâțat să le mai înțeleg, să le mai ascult.

Ele bat în noaptea aceasta și pe-aici,
Când către biserici se îndreaptă cu pași mărunței, alți
copii, alți bunici,
Si când pe mine mă roade ca un burghiu primăvara,
Căci mi-am pierdut și bunicul și credința și țara.

Patrie, Patrie, în glia scumpă a ta,
 Plugurile răstoarnă brazda adâncă și grea.
 Dârzi stau încovoiți pe coarnele lor țărani
 Cum au făcut-o părinții, bunicii și strămoșii lor, Dacii
 și Romanii.

Intotdeauna au stat neclintiți în fața furtunii,
 Ca și frații lor din codri, gorunii.
 Dușmanii au năvălit, au plecat, sau și-au găsit aicea
 mormântul,
 Dar țărani au rămas, căci îi legau plăvanii, plugurile și
 pământul.

Unii dintre năvălitori au fost așa de negri la suflet, așa
 de căinoși,
 -Veneau din răsărit și din miază noapte, din codri
 întunecoși-
 Că luau tot ce găseau, treceau prin flăcări și sânge,
 Și nu le lăsau țărănilor decât ochii pentru a plânge.

Dar au plecat și aceștia, iar pe urmele lor,
 În glia ta, Patrie, plugul a pornit harnic, răscolitor.
 O! de-ași putea, de-ași putea,
 În urma plugurilor ași îngenunchia!

Si-un bulgăre ași lua din brazda neagră și udă,
 Brazda grea, răsturnată cu sudoare și trudă.
 Si l'ași săruta cu evlavie, ca pe-o moaște, ca pe-o icoană,
 Apoi l'ași pune pe inimă, cum pui leacul pe rană.

Patrie, Patrie, cât este de scumpă această glie a ta,
 N'o pot înțelege decât cei care, ca și mine, azi nu o pot
 săruta.

În port, în taverna săracă și murdară,
 Ca într'un panoptic, stau exilații în scaune incremeniți.
 Peste chipurile îmbătrânite și galbene ca de ceară,
 Iși fâlfăie aripa hulubii amintirilor, oboșiți.

Tigările și-au scuturat scrumul în bărbile încălțite,
 Si-acuma atârnă în colțul gurilor, stinse demult și uitate.
 Un patefon cu plăcile roase scoate sunete răgușite,
 Iar în port, elicea unui vapor care pleacă, spintecă valurile
 înspumate.

Fiecare stă într'o atitudine ridicolă și gravă,
 Pleoapele au căzut grele, peste privirile bolnave.
 Afară e primăvară, iuhirea plutește în aer ca o otravă,
 Numai ei poartă în suflete cerul de plumb al toamnelor
 moldave.

Unuia care a adormit, - e cel mai tânăr și mai trist
 dintre ei-

De buze i s'a aninat un zâmbet, ca o floare.
 Prin vis, fruntea i-a fost mângâiată de mâna unei femei,
 Cu buzele umede și cu ochi de cicoare.

Ziarele stau mototolite pe masă,
 Ca de obicei au căutat în ele o speranță ce-a fost.
 O caută într'una, dar întoarcerea acasă,
 E pentru ei o poveste pe care o știu pe de rost.

Exilații vin în taverna din port, în fiecă seară,
 Anii își vântură peste ei anotimpurile calde sau înghețate,
 În fumul acru și apăsător de țigară.
 Coboară peste ei cerul și stelele Patriei îndepărtate.

(“Luceăfărul”, Nr. 2)

Iar s'au deslegat vânturile, iar s'au turburat apele,
 Incurcate ni's gândurile, grele pleoapele.
 Trebuie să strângem corturile și s'o întindem la drum,
 Căci zările-s iară, acoperite de ceață, de fum.

Nu interesează dacă drumurile se îndreaptă spre Sud
 sau spre Nord,
 Trebuesc doar aruncate credințele și speranțele peste bord.
 Ele sunt astăzi un bagaj inutil, incomod,
 Pe drumurile acestea întortochiate, pline de apă și glod.

Înainte, înainte, fără popas, fără răgaz,
 Destinele ne sunt doar zdrențe, în literele unui proaspăt
 ukaz.

Hărțuiți, hăituiți, ca niște fiare de codru, ca un vânat.
 Pielea nu ne valorează nici cât un ban de aramă, ruginit,
 oxidat.

În drumul acesta mulți dintre noi vor îngenuncia, vor
 cădea,

Pe cerul înalt va luneca stea după stea.
 Dar cine în vremurile noastre mai numără stelele
 căzătoare?
 Căderea mea, a ta, pe nimeni nu mai zgudue, pe nimeni
 nu doare.

Si Patria, Patria e atât de departe!
 Brațele ei nu ne pot ocroti, sunt încătușate, sunt moarte.
 Dar haideti înainte, fără popas, fără răgaz,
 Ce sunt lacrimile acestea de muiere care lunecă pe obraz?

Nu mai putem, suntem obosiți, sfârșiți și am prefera,
 Cu viața aceasta de câine s'o putem termina, s'o putem
 încheia.

Nu mai suntem decât o lămâie, inutilă, uscată și stoarsă.
 Haide moarte, vino cu lungă, încovoiața ta coasă.

Si totuș viața e încă așa de frumoasă, așa de frumoasă!

OROLOGIUL DIN SAN MARCO

Rar, rar bat clopote de bronz
 În turn scandând elegiac
 Prelungi, măsurile de veac
 În pasul magilor: tic-tac!
 Rar, rar bat clopote de bronz.

Vai, dacă mi-or surpa turnul
 Unde-or mai cânta magii mei
 Minunile și porumbeii,
 Cuminiți, unde vor sbura ei?
 Vai, dacă mi-or surpa turnul!

Sus, sus în cerul de cleștar
 Si-or pierde îngerii glasul
 Când n'or mai auzi ceasul
 Tras tic-tac cu pasul
 Rar, rar în turnul de cleștar.

V E N E T I A

Veneția imi pare
 Un fund de mare ireal
 Crescut din valuri în coral,
 Din cânt și grunji de soare.
 O, privește albul relief
 Al cerului peste San Marc:
 Trec îngeri rânduți în arc
 Prin veacul prins în ramă de sîdef.
 Si-un lanț de madrepore
 Sculptatele palate par
 Când gongul lunii bate rar
 In San Giorgio Maggiore.

D'A N N U N Z I O

Luna imi șlefuește în tâmplă
 Versul cu diamantul solitar
 Al nopții.
 Pe înalte foile cerului
 Mâna mea caligrafiază rar
 Laude morții.

Incoronat de har, un rege sunt.
 Heruvul din țării mi-a pus
 Pe frunte mir și'n inelar pământul
 Mi-e tâmpla de coral,
 Gândul mi-e flaut. Cânt lumilor de sus
 Si'nfloresc în argint cuvântul.

Mi-e cântul jar și mătasă:
 Cu el aprind grădinilor cerești
 Parfumul greu
 Si'n val adorm corăbierii,
 Iar în luceferi visuri pământești:
 Eu sunt Orfeu.

C O L L E O N I

La șold are oțele cavalerul.
 In inimă un șoim are și-un șarpe.
 Nu-i om sub platoșă ci fierul
 Si gând crescut din tunete și harfe.

Aud chemări de luptă,
 Ropot surd, sgomot de zale:
 Ating lancea - lancea-i ruptă.
 Calul joacă în zăbale:

Vrea să zboare
 Peste evul adormit
 Si peste soare.
 Poate-i viu sau poate-i mit.

Peste cască rotesc pajuri de lumină.
 La oblânc, scut de prinț care'nfloreste
 De trei ori tărie plină
 In argint, rodul vieții, bărbătește.

Care braț de cavaler
 A culcat femei mai tandru și mai multe?
 Cu-acelaș fulger marele condotier
 A ucis câți tirani, câți crai de curte!

Mâna care-a mângâiat
 Pergamente, săni și stele
 E'mpietrită în legende prin castele:
 Vis în aur înrămat.

Cine-a strigat, cine s'a dus?
 A dat pinteni și-a pierit:
 O vâpae, tot în sus.
 Om a fost, ori a fost mit?

(Veneția 1944)

RUGACIUNE

Încăodată, încăodată,
Suferă țara nevinovată.

Pleacă streinul, vine streinul,
Altul e gâdele, unul e chinul.

Mare Ți-e voia, facă-se a Ta,
Dară, Puternice, crucea ni-i grea.

Foametea seceră, molima bântue ;
Nimeni nu spune vorba ce mântue.

Greu e și lanțul pe trupuri căzând :
Mult mai greu este lanțul pe gând.

Fuge prin codri pasărea-albastră,
Inimă, Doamne, inima noastră,

Tipă rănită sub negura zării,
Inima, Doamne, inima Tării.

Pasărea-albastră luptă cu-o fiară:
Inima, inima, n'o lăsa să piară.

Spulberă, Doamne, silnica hoardă:
Arz-o pământul, cerul s'o ardă.

"Luceafărul" - Nr. 2.

D E S T I N

Drumul meu duce pe creastă.
Munte aspru sub talpă, în ochi zare...
Jos pe nimeni n'am lăsat la plecare,
Sus nimeni nu adastă.

Pasul niciun pas nu mi-l curmă,
Nu e nicio urmă în pământul crud.
De ce câteodată pare că aud
Pași înainte și în urmă?

Poate vântul frunzele și-adună,
Ori singurătatea s'a apropiat?
Urc pe înălțimi, îngândurat,
Singur și totuși împreună.

Melancolice puteri ale pustiei,
Vamă vă plătesc cu suflet greu.
Ieri lăsară alții, astăzi eu,
Zilele, zălog al veșniciei.

Pe-un picior de rai, pe-o gură de gând,
Mân tristețile din lume către creastă,
Unde soarele se culcă regretând,
Unde cerurile mari adastă.

S P A D A

Amintirii lui Nicu Condiescu

Infiptă'n glebă, spada priveghează
Pe Domnul adormit care visează...

Colindă duhul Domnului departe,
Prin țara veșnicelor asfodele,
Iar jos, în pământestile inele,
E numai somnul cel cu chip de moarte.

Ci până duhul se va'ntoarce iarăși
Si somnul se va șterge'n auroră,
Stă spada credincioasă ca o soră,
La mari singurătăți doar ea tovarăș.

Când Domnul, rob nălucilor, oftează
Visând Domnițele cu păr senin,
In lună spada se topește lin,
Parcă zâmbeste, parcă lăcrimează.

Dar când prin somn se'ncruntă Voevo-
Tresare spada cu-aspru ascuțiș, [dul,
Fulgerul ei sclipește'n luminiș,
De-l simte peste zare tot norodul.

Când doarme Domnul, spada priveghea-
Si vrerea Lui în fierul ei e trează. [ză

N A R C I S

În trup de lapte și de flori
Se sbate inima-ispită
Si gândul, plantă otrăvită,
Sub frunți cu îngerești candori.

Albastra brumă a iubirii,
Naiv Narcis încrezător,
În ochi de rămă care dor
Ti-a pus minunea ogîndirii.

Dar rodul raiului e-amar,
Cu miez de lut în coji de vis.
Pe-azur dacă te-apleci, Narcis,
Se sparge somnul de cleștar.

Si nimfa limpede de strânge
Cu rece braț nepăsător.
Dispare drag și'ndrăgitor,
Uniți în moarte fără sânge.

În ape, cer și mâl, se'mparte
Zăpada trupului furat...
Abia o stea de-a tremurat
Si nimfa doarme mai departe.

Pe ceruri fulger sfâșiat,
Sămânță de-aur și de moarte.

CIOPLITORUL

Dacă te prind, gând sperios, la sealdă,
În toată goliciunea-ți idolatră,
Din apa lacului de vis - o, caldă
Si pură formă! - te închid în piatră.

Pe după sălcii stau pieziș la pândă
Ca să te simt venind cu pași de-azur
Spre limpezimea care-o să te vîndă,
Născutule din rodnicul huzur!

Si inima îmi bate să se rumpă
Văzând că lepezi straele lumești:
Mi te privesc cu poftă, cum privești
Când se desbracă o femeie scumpă.

Tu'ncerci alene apa cu piciorul
Precum poetul dibue un vers...
E-acum plutire tot ce fuse mers
Si'n mâna mea veghiază cioplitorul.

Culcușul cald ți-am pregătit pe vatră,
Statue, Lar al casei, gând al meu!
Când sap în tine gândurile ca'n piatră,
Eu, hoț de vise, calc a Dumnezeu.

P Y T H I A

Gând legănat și cântărit, -
Un vers sub frunte presimțit.

Inchide ochii, să privească
Incumetarea îngerească
A Pythiei, erés etern.
Oh, visurile denunțate,
Ce vechi și totuși așteptate
Minuni pe-o gură de infern.

Adâncă flacăra tresare
Sub marmură de nemișcare.

Trec gemene și trec tiptile
Ireparabilele zile,
Se sparge clipă după clipă
În așteptarea fără pripă
Si-al Pythiei delir de ghiață
Azur adulmecă prin ceață.

S'adună tănuita miere:
Dă inima și mintea cere.

Făgăduita ziuă fastă
Asmute gândul către creastă
Si versul orb printre cerneli
Așteaptă. Pythia se'ndreaptă:
Ce nebunie înțeleaptă
Va frânge marile'ndoieli?

Un pas ușure (sbor sau mers?)
Trezește áripa din vers.

ART A P O E T I C A

Vis curat și ne'nceput
Sub pleoape vechi de lut

Cum să mi te fac să-l simți
In cuvinte fără zimți?

Cum să mi te-opresc din mers
Cu momeala unui vers,

Legănând într'un oftat
Clipa, scumpă cât un leat?

Cum să-ți suflu peste-argilă
Vânt cu suflet de zambilă,

Ca să-ți cânte în ureche
Dorul nou și jalea veche, -

Dorul, fragedă durere,
Jalea dulce ca o miere?

Hai mai bine, fără carte,
Să'ntrebăm în altă parte

De-o fărâma de dulceață
Pentru serile din viață,

Si-om citi cu ochii grei,
Vers de aur scris de zei:

Harta vinelor albastre
De pe sânul dragii noastre;

La răscrucea depărtării
Indărătnicia mării;

Sau, în țintirim cuminte,
Simetria de morminte.

V I N T I L A   H O R I A

B U C U R E S T I

-Bucur ești? -Da, Doamne... Si ciobanul
Insemnă cu fruntea'n țărână locul cetății viitoare.
Era o amiază fierbinte, cu raze sunătoare
Tamburinând pe dâmbul unde'ncepea Bărăganul,

Oile albe au încremenit în ziua de vară,
Au crescut, spelbe'n fumul Fetei-Morgane,
Bucur a'mpietrit printre stafiile bălane
Ca o clopotniță solitară.

Mi-aduc aminte de-o noapte'n care
L'am văzut pe Bucur trecând prin cetate.
Era toamnă, cu mustul pe terminate,
Cu frunze vechi navigând pe trotore.

Ciobanul călca anotimpul sub castani,
Cu zeghea boltită ca un cer peste umerii bătrâni.
Ca o grindină tropotul oilor pe asfalt. Doi câni
Păzeau turma de hoți și ciobanul de ani.

Mergea dela munte'n spre baltă,
Pe drumul ciobăniei fără popas.
Un ceas de talangă bătea timpul, în pas
Cu turma trecută de mult pe lumea cealaltă.

Privea uimit pădurea de case
Care crescuse'n câmpie din două vorbe domnești.
- Bucur ești? - Da, Doamne... București
Codru de ziduri cu pășuni mincinoase!

De dincolo de ani, colorate de timp,
Imi trec pe subt ochi străzile amintirii.
Cu pas fără sunet, de departe, îmi plimb
Semiluna de gând peste Dealul Spirii.

Sub copacii din Parcul Ioanid
Trece-un tânăr cu chip cunoscut;
Miroase-a anotimp, desfăcut
Din liliacul revărsat peste zid.

Pas de fată pe Strada Polonă,
Zvon de fuste în umbră. Săruturi,
Ca nocturne zboruri de fluturi,
Lopătând prin liniștea monotonă.

La biserica din Precupeții Noi
E un nuc care numără clipele toamnei,
Frunză cu frunză, una, două. Unu, doi,
Rupți și goi, trecătorii din Strada Doamnei.

Unu, doi, nenumărați, triștii veseli de odinioară...
Toamna e un avar care strânge
Galbenii vechi dintr'o baltă de sânge.
Trăsura morții a tras la scară.

Orașul a fost jefuit de trecut.
Florile și liniștea s'au ofilit pe maidan.
De departe mă cuprinde de gât
Sila cu nume răsăritean.

O, turla lui Bucur de s'ar face toiag!
De s'ar ridica peste dâmb tristul moșneag,
Cu barba clocotind de ocară,
Ca o flacără, ca o flacără, peste Tară!

De s'ar deslănțui peste neisprăvita Rusie,
Ar strânge-o'ntr'un pumn ca să-i facă un chip,
Ar aduna-o din smârcuri și din nisip
Ca s'o cunoască Moartea și s'o ție.

Si cu toiagul, ca o sfântă unealtă,
Ar trage hotar pe vecie
Intre lume și lumea cealaltă!

(Stresa, 1948)

OCTOMBRIE IN VALEA UMBRIEI

Auzi cum cad în umbra de sub smochin
Sufletele zilelor moarte?
Numai o oră, numai o clipă mai desparte
Mustul de vin.

Umbrele cresc cu fiecare amiază.
Octombrie, ca o gutue,
Atârnă pe-o creangă, gata să cază
In iarba gălbue.

In curând va merge și soarele să se culce;
Sfântul Francisc
Il va cântări în palmă ca pe-o fructă dulce,
Dincolo de pisc.

Departate de văile mele stau și număr
A câta toamnă din viață?
Valea Umbriei e plină de seară, de ceață,
Funza căzută îmi ajunge la umăr.

(Assisi, Octombrie 1946)

B O T E Z

Migdalii s'au aprins ca niște lampioane
în seara albastră a măslinilor.
Ce nume să-mi dau, printre flori, printre fiare,
Botezătorule, Sfinte Ioane?

Să mă chem frunză, sunt prea bătrân.
Să mă chem lup, sunt încă prea crud.
O rază de soare mă bate pe umăr:
- A venit seara, culcă-te'n fân.

Ca un rug de mure în blânda lucernă
adorm printre greerii care se deșteaptă.
Soarele se scufundă oftând în amurg
ca'ntr'o pernă.

Steaua vorbește prin semne cu floarea din pom:
- Cine e trupul din iarbă?
Floarea răspunde în șoaptă, printre petale:
- E un om! E un om!

Apoi cade'n somn, înclinându-se-agale
și visează cu spaimă că o culeg.

(Florența, Aprilie 1947)

H O T U L D E D U D E

Îți amintești de hoțul de dude?
(Dudele nu-s nici în poezie, nici în știință;
trec, numai, ca niște clipe, negre și ude,
de pe creangă în neființă.)

Fruct de pom fără flori,
Din frunza lui rod viermii de mătasă
timpul strâns la cingători
în lungi falduri de mireasă.)

Hoțul de dude sărea peste gard
în curtea vecinului plecat la birou;
urca prin crengi cu mâini de erou
și cu frunte de bard.

În vârf se'ntâlnea cu anotimpul răscopt,
dulce mustind în amiaza sonoră.
Dedesupt Bucureștii, în douăzeșopt,
cu destinul în secol foșnind ca o proră.

Peste plecatele case de cartier,
beat de aur și de căldură,
trecea soarele ca un ienicer,
cu'n jăratec în gură.

Era pace pe pământ.
Printre oameni buna învoire
se stingea tremurând
ca o flacără'n vântul subțire.

Hoțul de dude cobora'ntr'un târziu,
desgustat de fructul oprit.
Pe mâini și pe chip lucea siniliu
urma păcatului împlinit.

(Buenos Aires, Ianuarie 1950)

CANTEC DE EXIL

Adu-ți aminte de Tară când treci
Peste munți, printre oameni, pe ape;
Fie-ți sufletul ei pe aproape,
Ca o umbră de veci.

Nu o rugă să spui pe'nserate,
(Tara nu e un sfânt, nici o taină.)
Ci chiam-o pe nume și ascultă sub haină
Clopotu-i viu în piept cum îți bate.

Nicio faptă nu duce'nnapoi,
Niciun vânt, nicio treaptă.
Peste timp amintirea e'n noi
Dintre căi cea mai dreaptă.

Călător pe aprinse poteci,
Peste văi ca o umbră amară,
Pe izvorul de seară tremurând când te-apleci
Adu-ți aminte de Tară.

(“România”, Septembrie 1949)

P A M P A

Sfârșit de zi, popas de agonie
Intre-o speranță și un soare orb.
Din stârvul unei vite căzută pe câmpie
Se'nnalță ca un suflet un zbor abstract de corb.

Si vine-un vânt din seară, cu miros greu de moarte
Cules parcă din rana deschisă pe apus.
Ca firele de iarbă, din țărâna de sus,
Ies stele să vegheze cadavrul, de departe.

(Buenos Aires, 1948)

EV DE MIJLOC

Mă aplec peste gâtul în spume,
Vreau să descalec, fie ce-o fi.
Tropotind, din tufișuri, zorii de zi
Ca o ceată de orbi ies în lume.

Ingenunchi la o apă turbure.
O aud cum îmi fură stropii de sânge
Către-un țarm neștiut. Cum se strânge
Viața'n trup ca'ntr'un sâmbure!

A țipat un huhurez în desiș.
Calul a'nțepenit cu gâtul căzut,
Cu ochii deschiși spre-un stăpân nevăzut.
Palma'n izvor stă ca pe-un tăiș.

Parc'am trecut printr'un vis.
Sângele e al meu sau al celui de ieri?
De unde crește, din care tăceri,
Tipătul celui ce l'am ucis?

Trec corbi, sub cerul aprins, în șiraguri.
Norii de fum, duhoarea de mort,
De câte zile sau veacuri le port
In nările arse ca niște hodgeaguri?

Aud, mai la deal, în tropot tăcut,
Cum trec blestemând frații mei peste vad,
Cum se pierd sub recea umbră de brad,
Cum alunecă'n trap spre-un sfârșit cunoscut.

De peste pădure vin jelanii de clerici,
Sfinți fără nume așteaptă'n caverne,
Intinși pe pietre ca pe umede perne,
Ceasul trecerii în biserici.

Eroi neștiuți pândesc pe subț iarbă
Să le rodească faptele în pomii de seară,
Să se smulgă din pământ, și cu unghii de ceară
Să-și scuture peste lume viermii din barbă.

Nicio rugă nu e azi în zadar.
Iartă-mi, Doamne, mila primită, dăruiți durere.
E târziu, prea târziu... Impietrest în tăcere
Ca'ntr'o lavă de chihlimbar.

(Assisi, Aprilie 1946)

TERZA STAGIONE

Fra le case, laggíu, il lago
come una grande finestra spalancata.
Il sole balza, spinto dal vago
desiderio di una cavalcata.

Sui passi lontani, senza rumore,
sventolano le fronde come una polvere d'oro.
Stanco di linfe, il marrone
casca frusciano nel grembo della stagione.

IMBRUNIRE

Discreto e solitario mi affaccio sul mondo,
come un collezionista di farfalle.
Come sono rosse le ali
sotto il vetro profondo!

Un rosso di sera piú vero del sangue.
E forse la vergogna di morire
che sale nel viso esangue
col passo del imbrunire.

"L'Ultima" Nr. 28 (Florența, Aprilie 1948)

VASILE POSTEUCA

PSALM

Cântă'n țara mea stăbună
Codrii vechi din corn de lună.
Cerule, murmur de izvoare,
Pascu-l turme de mioare
Si pe drumul alb deschis
Stelele coboară'n vis.
Dorm pomete creangă'n creangă.
Gândul s'a făcut talangă;
Totu-i pace, cântec lin.
Doamne, sunt aici. Amin.

PE SARMA GHIMPATA

Un duh nebun rânjește, măscărici.
Azurul tot a putrezit de ploi.
Chiar amintirea putrezește'n noi.
Ne-or putrezi ciolanele pe-aici.

Copii fără noroc și fără țară,
De când se ține prietenia'n lanț?
Vezi crucea lângă margine de șanț?
Si Dumnezeu de scârbă o să moară...

Veniți că facem teatru fără plată.
Cuțitul ca un brici sclipește'n dinți.
De-acum vă vom iubi și-om fi cuminți,
N'om cere libertate niciodată.

Ne-au mai bătut și alții, dar sub răngi
Creșteau în inimi săbii și lumini.
Aci suntem amarnic de străini!
- Dece te uiți la mine, mă, și plângi?

(Buchenwald, 1944.)

D. P.

Două litere pe-un petec de hârtie,
Milioane de vieți în monograme...
Asta ni-i viața grea de tragedie
Strigătul innabușit de plâns și foame.

Prunci nelegitimi ai mașterei istorii
Si-al grozavului soldat numit războiul,
Ne târâm din mila altora ca cerșetorii
Si dansăm, strigoi, prin noapte tontoroiiul...

Fără țară, fără casă, fără viitor
Nu ne mai oprim nicipând din mers.
Ochii ni-s secați de lacrimi și de dor,
Jalea nu ne mai încapen univers...

Huiduiți și fugăriți din prag în prag,
Desnădejdea roade'n viața-ne săracă,
De soldați fără de patrie și steag,
Storși de frig, tuberculoză și baracă

Povestim așa: îți mai aduci aminte?...
(Plânge Dumnezeu în rând cu noi...)
Mări de chin în urmă, noapte înainte,
Pribegie, sânge, moarte și războiu...

Crâncen veac, pe frontispiciul tău voui scrie
Vers de foc să nu se șteargă niciodată,
Si să mustre omenirea'n veșnicie
Blestemul nou: Persoană Deplasată!...

T O A M N A

Cad frunzele sfioase, șușotind:
Rochițe de păpuși, decolorate...
Vin de departe, dintr'un vechi colind
Să intre'n somnul iernii, suferind.
Azi inima lor verde nu mai bate.

Obrazul li-i spălat și imprecis
De parcă s'ar întoarce dintr'un vis
Cu zâmbet galben, roșu, violet.
Si parcu-i mort și nu-i niciun poet
Să plângă-așa, cu frunzele, încet.

Cad zările cu frunzele'n alei
Si-aleargă palide spre nicăieri.
In zborul lor, un stol de porumbei
Iau parcă toate frunzele cu ei
Spre ora unei mistice'nvieri...

Mi-i inima un tremur al luminii
Rămas sub cerul întomnat, afară,
Cu frunzele ce se gătesc să moară:
Să se trezească iar la primavară,
Miresme noi, în freamătul grădinii...

TRISTETE

Suntem atât de singuri astă seară.
Ni-s mâinile brumate cu tăceri.
Urcăm încet și stelele coboară
Si nu mai suntem, parcă, cei de ieri.

Te uiți și numeri stelele căzute
Si cețuri ne'mpresoară dinspre iaz.
Acorduri depărtate de lăute
Ni se preface în lacrimi pe obraz.

Te simt cum strigi o vorbă care doare.
M'aplec s'ascult și nu te mai aud.
Ni se uscară vorbele pe zare
Cum mor lăstunii, în convoi, spre sud.

Atât de singuri mergem împreună.
Ciudat foșnește trestia pe mal.
Dece n'arunci și-acuma crini de lună
Ca'n alte dăți, când apăreai la bal?

Te strângi la pieptul meu, să fii aproape
Si mâinile mă caută prin trecut.
O frunză care tremură pe ape,
Din părul toamnei, ud și desfăcut...

Suntem atât de singuri astăseară.
Mai fi-vom oare, iarăși, amândoi?
Ne-ascultă ulița și se'nfioară
Si fuge îngrozită înapoi...

(Salzburg, 1946.)

CUVANTUL DIN URMA

Pământ străbun, din răsărit de soare,
Belșug de grâne, cântec și azururi,
Trăirea noastră'n lume-i trecătoare,
Ci numai tu vei dăinui de-apururi...

De-o fi să nu ne'ntoarcem niciodată,
Tu să-i aduni pe cei ce vor rămâne
Si să-i îndemni spre zilele de mâne:
Să creadă, să râvnească, să se bată.

Un neam pe lume atâta luminează
Si-atâta stăpânește cu dreptate
Cât poate prinde'n sabia-i vitează
Si până unde dragostea-i străbate.

Atunci când și-or tăia sub zări hotare
Să tencuiască pietrele cu sânge,
Cetățile mării viitoare
Să nu le poată nimenea înfrânge.

Să treci din neam în neam acest cuvânt
Din casă'n casă și din nume'n nume,
Că noi pe tine te-am iubit pân'la mor-
[mânt
Si alta n'am avut mai scump pe lume.

(Buchenwald, 1944.)

SATUL MEU

Acesta-i centrul lumii: satul meu,
La marginea lui Taica Dumnezeu;
De-aicea'ncep cosminele și plaiul
In care mai demult fusese raiul.

Aici am stat cioban și-am plâns cu naiul.

E'n fund de codri satul meu: departe...
Si nu-l batjocorește nicio carte.
Când, mândros, trimite cerul vânt,
S'ascunde'ntre văioage la pământ;

El nu cunoaște lumea cea de-apoi:
Cei morți petrecu-și viața printre noi,

Si'n zilele cu cer de sărbătoare
Le duc cei vii la țintirim mâncare;
Ca să le treacă dorul de-arătură
Le dau peste morminte băutură.

In satul meu stau stelele pe loc:
Nu-i calendar și niciun ispisoc,

Doar soarele domnind peste furtună
Li risipește'n câmpuri și-i adună
Căci ziua trag amarnic în răsteu
Iar seara stau la sfat cu Dumnezeu

Si se'nțeleg tăcând (la un pahar...)
Că's doar vecini, cu casa'ntr'un hotar...

Si din tăcerile pierdute'n fum
Fântâni și vechi troite ies la drum,
Si stau plecate pentru cel ce cere
Un strop de apă, pâne, mângâiere
Pe drumul care duce la'nviere...

Așa se scrie viața'n satul meu:
Frumos, ca jocul scris de curcubeu;
Ușor, precum e zborul de libarcă.
Se duce totul ca să se re'ntoarcă...

Căci cel mai mare'n sat e viitorul.
In el ne crește, fără umbre, dorul
Și toți acei ce s'ar putea să vină
Se cumpenesc în noi ca o lumină

Din care toată fapta prinde chiag.
El ni-i avântul nostru cel mai drag.
De-aceia crește'n voie satul meu
La marginea lui Taica Dumnezeu.

YVONNE ROSSIGNON MENCHINELLI

C A I N E L E

Mă urâtule, haimana înțeleaptă,
din poartă'n portă, tu știi
Că îmi văd sufletul în ochii tăi cu pete
de aur liniștiți și triști ca o apă moartă
în care soarele putrezește ca un crap?
Sufletul cel adevărat pe care nu mi-l pot oglindi
în ochii oamenilor. Mă haimana, mă!
Te-a cărunțit pulberea ulițelor
coapte de amiază. Cine ești tu?
Poate ești sufletul unui menestrel
(mă uit că-ți duci printre oameni
harpa de coaste cu care te-a sorocit Dumnezeu).
Sufletul tău e ca un ghem
pe care sunt depănate toate drumurile
lumii: tu-l lași să se rostogolească
și te iei după fir, și așa te descurci

prin intortochiata asta de viață
în care nu-i nimeni să ne arate drumul cel bun.
Si ai un codoi!... Un codoi mătăsos
cu ciucuri de scaeți, și cum știi să ți-l porți!
Ca un rege hulit de gloate, dar rege.
Ma urâtule, haimana înțeleaptă,
să-ți spun la ureche, acum că ne-am găsit frați;
nici eu nu cred în mâna care mă chiamă: lovește.
Cuciu, cuciu!... și dacă te-apropii, te-alegi cu-o sudalmă
și-un picior între coaste. Ce albe
iți joci fulgerele dinților, ca pe niște prăsele,
mă haiducule, stăpân al drumurilor!
Dai din coadă la copii și le furi bucătura din mână.
Mare înțelept ești tu! (în mâna cealaltă ții piatra).
Eu pentr'un os m'am dat slugă,
Mi-am uitat legile și mi-am zidit ferestrele sufletului.
Dar acum, că-ți plâng pe grumaz în blană
și mi-a venit în nări miros de pulbere și de vânt,
simt că se dărâmă închisoarea.
Hai și-om porni împreună prin lume.
Uite că'ncepe toamna...
Ce ne-om mai tolăni în galbenii zimțați
pe care și-i aruncă la picioare copacii
ca pe-o povară fără rost! Hei, drumurile,
drumurile!... Mi se desnoadă în piept
inima ca un bulgăre viu de șerpi.
Drumurile lumii... le-aud pornind
în toate părțile, din mine, le-aud
prin noapte, prin zi, fără odihnă
fără ajungere: unul din altul curg
oarbe de lumină, incununat
cu grele coroane de crengi, unul din altul
ca apele când se rup din strânsorile pietrei,
ca apele când rup tăcerile muntelui...
Hai, taică!...

(Roma, 1944.)

I M P A R A T

Tii!... că bine ți se mai potrivește, frăție,
cununa țepoasă a chicei pe fruntea
prea îndurerată de păcatele altora,
peste ochii flămânzi de durere și dragoste!
Pot să jur că maică-ta te-a făcut
într'o iesle, împărat al vieții;
sau poate au ajuns-o durerile tale în inimă
la vre-un drum și n'a putut să le-ascundă
și n'a mai răbdat să te poarte?
Jucăriile tale... un smeu de foc
pe care-l joci între zare și zare cu ochii
cât e ziuica de mare, tu și sora ta, floarea soarelui.
Si mai ai un flueraș de mesteacăn
prin care curge vântul, ușor, de adoarme
cuiburile; și-o minge de aur ai
și-o ții pitiță într'un sipet de sticlă
și noaptea o arunci în fântâni
și fântânile se fac cu totul si cu totul de aur.
Si mai ai un ducipal năsdraș
cu coama'nflorită: gardul de prun;
și-l hrănești cu tăvi mari de jar dimineața.
Stii să grăiești în urechea sucită
a melcilor și să le'torci mințile,
de-o pornesc prin brusturi cu casa'n spinare.
(melcii sunt boii tăi blânzi)
Iar de ți se face de-o beție, fârtate,
dulce ți-e pe buze mustul lacrimilor mereu nou
Si pas să se ascundă de tine țiganul cela uscat
de greere cu scripca lui fermecată!
Si din inima pământului știi să-l scoți
cu'n firicel de arnici și cu-o boabă de ceară.
Nu te-au dat la școală, dar știi
abecedarul cerului pe dinafară

și știi tot ce știe pământul în care
încep și sfârșesc toate înțelepciunile lumii.
Ti-am auzit într'o noapte de iarnă
clopoței de argint ai lacrimilor cântând
o colindă mică pe la ferestrele satului
și mânuțele tale erau
aidoma frunzelor de ger pe geamuri.
Ce ți-au dat oamenii? Canci?...
Te-aș fi chemat în casă dar n'am îndrăsnit:
nu-i ușor să cinstești împărații!
Ai deschis brațele și creștea,
creștea în noapte crucea trupului tău
peste nepăsărea și păcatele lumii...
Si-ai plecat fruntea, așteptându-ți sorocul.
Iartă-mă pentru șovăiala de-atunci, Impărate!

(Roma 1949)

I U N I E

Pe podul cerului trece un car
de umbră: în car
doarme soarele
cu pălăria de pai nou dată pe ceafă.
Si hurue carul de umbră, hurue
pe podul cerului!
Copacii picotesc și-și fac unul altuia umbră.
Morților din pământ li-e sete
Pe luncă vine legănat
cu banița cu demâncare pe cap
nevasta Meșterului Manole.
Măinile unui flăcău o zidesc
palmă cu palmă în temelia
de dragoste a tinereții.

Roma, 1944

CLEPSIDRA

Noapte grea
fără arcuș tremurat
de stea
pe vioara subțire a apelor
mi s'a'mpânzit
peste caucul sec al pleoapelor.
Vânt pustiu de arșiță
mi-a sărutat cu moarte ogoarele;
urcuș nebun și'ncălcit de viță
sălbatecă îmi ascunde împânzit soarele.

Arome aspre îmi dorm
în sânge: lume fără cuvinte.
Răstălmăcesc inform
creșterea florilor din morminte.

Chipul mi-am pierdut.
Sunt ca cei mulți, ca nimeni.
Doamne, arginții tăi în lut
I-am îngropat adânc, fără semn.
Ti-am irosit clipele, tainele.
Chip de lut visului i-am făcut,
l'am îmbrăcat cu hainele
părerii, hâd.
Doamne, am învățat să râd
de minuni
de îngerii buni
de mine
de tine
de tot ce-am pierdut
de tot ce printre degete mi-a trecut
ca nisipul
măsurându-mi timpul
ștergându-mi încet chipul.

(Roma, 1949.)

P R I M A V E R A

Tutto e così nuovo, così fresco!
Vicino al lago ch'è la tavolozza di Dio
piena di colori, due penelli di pioppi
sgocciolano il verde.
Hanno gli uomini oggi un'aria
fra timida e trassognata.
E le donne si stringon loro vicine
quasi volessero ridiventar costole pure di creta.
Iddio prova le ali
d'una farfalla nuovamente dipinta
la libra, poi la raccoglie
nel gran pugno azzurro.
Sui recinti le coccinelle in fila
attendono che vengano numerate.
Largo roteare di nuvole
intorno a colline appena plasmate.
Nella sabbia del fiume
l'impronta fresca dell'instancabile Pollice.

Din volumul "La vendemmia di Pan",
(Editura Garzanti, Milano, 1943)

F A U N O

Il morso rotondo del tuo zoccolo
Furiosamente segna la vergine nudità
della terra intatta.
Non fremono ancora sotto le tue dita
irrequiete i bruni capezzoli delle piante.
Una roccia soltanto frondeggia
liquidi fogliami canori
ove la tua faccia caprina
risveglia di nimfe spia.

Quando a sera sciaman le stelle
lontane fiorite ne l'aria alta fiuti
e solo vai per la campagna deserta
infreddolito migrando
da una valle all'altra come la nebbia.
Quando sgocciolerá pel tuo flauto
il primo richiamo del cucú?... .

(Roma, 1950)

SONO UNA TERRA DESERTA

Sono una terra deserta
non ho piú verde, non ho piú canti.
E la carne illusa vorrebbe
rifiorire ancora con i prugni a Marzo.
Sono un'acqua morta: vi macera
un cielo vizzito che ha perduto i suoi angeli.
Oh, gli angeli!... Pollini sono di oro
fecondano la pietra e il silenzio.
In ogni sguardo mi sembra
di riconoscere un ramo d'ulivo.
Vorrebbe un segno di pace
l'anima combattuta dal sogno.

(Roma, 1950)

BIBLIOGRAFIA SCRITORILOR ROMANI

IN EXIL (1945-1950)

- Octavian Bârlea: "Rânduială creștinească" (subt îngrijirea tehnică a lui George Racoveanu) Freising 1950. "De confessione orthodoxa Petri Mohilae", Frankfurt am Main.
- Victor Buescu: "Sarmisegetuza dans la toponymie Daco-Romaine", Lisabona 1949
- Al. Busuiocanu: "Poemas patéticos", Madrid 1948.
- Emil Cioran: "Précis de décomposition", Ed. Gallimard, Paris 1949. Prix Rivarol 1950.
- N. P. Comnene: "Suggerimenti per la pace", Ed Bompiani, Milano 1945.
"I responsabili", Ed. Mondadori, Milano 1949.
- Mircea Eliade: "Techniques du Yoga", Gallimard, Paris 1948.
"Traité de l'histoire des religions", Ed Payot, Paris 1949.
"Le mythe de l'éternel retour", Gallimard 1949.
"Maedchen Maitreyi", Muenchen 1949.
"Andronic und die Schlange", Muenchen 1949.
"La nuit Bengali", Roman. ed. Gallimard, Paris 1950
- Mihail Eminescu: "Poesii", Biblioteca română, Freiburg 1949.
- Grigore Gafencu: "Derniers jours de l'Europe", Ed. Egloff, Paris 1946.
- Const. Virgil Gheorghiu: "La ving-cinquieme heure", Ed. Plon, Paris 1949, cu o prefață de Gabriel Marcel. Traducerea spaniolă, sub titlul "La hora veinticinco", Ed. EMECE, Buenos Aires 1950.
- N. S. Govora: "Quelque part sur le Dniestr", Paris 1949.
- N. I. Herescu: "Bibliographie de la littérature latine", Collection Guillaume Budé, Paris.
- Vintilă Horia: "Antologia poezilor români în exil", Colecția "Mesterul Manole", Buenos Aires 1950.
"Rasse und Religion in der Entwicklung der rumänischen Literatur", Buenos Aires 1950.

Alexandra Hortopan: "Ambiente e alma do povo rumano", Rio de Janeiro 1948.
 "Alem do grande mar, roman, Rio de Janeiro 1950.
 Toader Ioraş: "Il mondo arde ad una stessa fiamma", A. P. I. Milano 1945.
 Valeriu Marcu: "Maquiavelo, ed. Espasa Calpe, Buenos Aires, 1948.
 "Il dramma del dittatore bolscevico: Lenin", ed. Mondadori, Milano.
 Ioan Marinescu: "Leur dernière guerre", roman, Ed. "La tour du guet", Paris 1949.
 Basil Munteanu: "Letteratura romena moderna", Ed. Laterza, Bari 1947.
 Ion Pillat: "Liriche scelte", subt îngrijirea D-rei Alexandrina Mititelu, Colecția "Misura", Milano 1947.
 Sever Pop: "La dialectologie, Aperçu historique et méthodes d'enquêtes linguistiques dans les domaines du roman et non roman, 2 vol. Editions J. Duculot, Gembloux, Belgique. (Sous presse.)
 Cirilo Popovici: "La organización judicial en Rumania", Colecția Asociației Culturale Hispano - Române, Madrid.
 Mitache Pribeagu: "Roumania", the land between east and west", Muenchen 1948.
 George Racoveanu: "Noua gravura românească pentru ilustrarea cărții" cu 35 gravuri originale de George Russu. Freysing 1949.
 Aurel Răută: "Bases jurídicas y sociales de la propiedad agraria en Rumania", Colecția Asociației Culturale Hispano-Române, Madrid.
 Anghel Rugină: "Geldtypen und Geldordnungen", W. Kohlhammer Verlag, Stuttgart 1949.
 Pamfil Seicaru: "Pax americana pax sovietica", 2 volume. Madrid 1946.
 "Dotla, rien que des cendres", Ed. André Bonne, Paris 1949.

Petre Sergescu: "Le développement de l'idée de l'infini mathématique au XIVe. siècle", Paris 1947.
 "Les recherches sur l'infini mathématique jusqu'à l'établissement de l'analyse infinitésimale" Paris 1949.
 E. C. Teodorescu: "Merry Midwife", roman, Boston 1947.
 René Théó: "La Roumanie dans les griffes du communisme", Paris 1949.
 "La lutte contre la tyrannie communiste", Paris 1950.
 Emil Turdeanu: "La littérature bulgare au XIV siècle", Paris 1947.
 George Uscătescu: "La concepción jurídica rumana", Colecția Asociației Culturale Hispano-Române, Madrid.
 George Uscătescu: "El problema de Europa", Colecția "Cuadernos europeos", Madrid 1949.

TABLA DE MATERII

	Pag.
Cuvant inainte	7
Valeriu Anghel: Adio libertatii	11
Stefan Baciu: Piatra, Fluerul Iancului, Memento quia, Bacovia, Patria, Poetul la tropic; Stein am Rhein. Die Kirche von Wasen	13
Al. Busuioceanu: Insular, Zodiac (Centaur, Rac, Cumpana, Gemeni, Leu.); Tu cuerpo de celeste roca, Ya nada nada, Creación	21
N. Caranica: Cu lira mea putea-voi? Mic preludiu, Concert, Fragment (din "Anul 1940"), Ca furul	27
Aron Cotrus: Straina strainatate, Haiduceasca, Umbra lui Horia, Ion, Doina; Por qué oh Señor?, Montserrat (Tarde montserratina, En la cumbre de Cavall Bernat, Camino de Montserrat, Soledad eremitica)	43
Const. Virgil Gheorghiu: Rugaciune pentru aviatorii cazuti, Presimtirea mortii, Dorul de Tara, Primavara in surghiun	47
N. S. Govora: Mamei, Fata blonda, Denie, Glia, Exilatii, Exod	51
Al. Gregorian: Orologiul din San Marco, Venetia, D'Annunzio, Colleoni	57
N. I. Herescu: Rugaciune, Destin, Spada, Narcis, Cioplitorul, Pythia, Arta poetica	61
Vintila Horia: Bucuresti, Octombrie in valea Umbriei, Botez, Hotul de dude, Cantec de exil, Pampa, Ev de mijloc; Terza stagione, Imbrunire	69
Vasile Posteuca: Psalm, Pe sarma ghimpata, D. P., Toamna, Tristetete, Cuvantul din urma, Satul meu	77
Yvonne Rossignon Menchinelli: Cainele, Imparat, Iunie, Clepsidra; Primavera, Fauno, Sono una terra deserta	83
Bibliografia scriitorilor romani in exil	91

S'A TERMINAT DE IMPRIMAT ACEAS-
TA CARTE IN LUNA NOEMBRIE,
ANUL MCML, IN TIPOGRAFIA MIRS-
KY DIN BUENOS AIRES, ARGENTINA

D